

A jak je to u vás??

FEJETON

SCHÁZÍ JIM TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ – VÝCHOVA Z RODINY

Ten příběh je docela poučný, ne ojedinělý. Klidná a tichá víkendová jízda vlakem do Prahy. Jenže pohoda netrvá dlouho. V Pardubicích přistupují mladí manželé, jejich dva známí a čtyři na první pohled divocí předškoláci. Se silou rodinného tornáda se uvelebí na volných místech. Rodiče ihned vytahují z hlubokých tašek čerstvé řízky, velké bagety, nápoje. A karty! Zatímco se nevšímaví dospělí s chutí zakousnou do připravených dobrot, jejich děti se pustí do úvodní partičky a masť o sto šest. Přitom křičí. Ječí. Piští.

Poletují v uličce. Sem tam padne silné slovo, za které by se styděl i otrlý chlap v hospodě. Hulákají, až se jedoucí souprava varovně chvěje. Spoluceštující znepokojeně krouť hlavou. Čtyři rozpustilí caparti ovládají celý vagon. „Prosím vás, nemohli byste svoje děti trochu utišit?“ úpěnlivě zaprosí starší žena z vedlejšího sedadla. „Paní, máme přece demokracii! Naše děti si můžou dělat, co chtějí. Jenom se baví,“ dotčeně zavrčí podrážděná matka a vítězně hladí po vlasech svou nezbednou ratolest. Karty znovu sviští ve

vzduchu. Smažené brambůrky a rozlitá kola na podlaze. Dotěrný křik jako na rušné tržnici. Po ledové sprše si nikdo z cestujících netroufne jen se křivě podívat. Konečně expres zastavuje. Dětské stádečko vezme útokem nádražní halu. Učitelé si právem občas stěžují, že ve třídách stěží zvládají nápor málo vychovaných žáků. Moc dobře vědí, o čem mluví. Rodiče s oblibou svalují neúspěchy svých dětí na vyučující. Přitom si možná ani neuvědomují, s jakou (ne) výchovou je připravili do školy. Jestliže dítě usedne do škol-

ní lavice stejně jako do zmiňovaného vlaku, pak žádný učitel na světě s ním již nic nezmůže. Právě tady je zakopaný pes. Neradi o něm mluvíme. To, co si u nás mnohdy dovolují už předškoláci, hlava nebere. Nepřítomnost rodičovské výchovy. Jako bychom se báli vést své děti ke slušnosti, spořádanosti, zdvořilosti, k úctě. Za demokracii se přece nemohou skrývat bezohlednost, drzost a neslušnost. Pokud rodiče nebudou tuto skutečnost ctít, pak učitelé sotva mohou dělat zázraky.

Roman KANTOR